

LEE CHILD

JACK REACHER

VEČERNÁ ŠKOLA

plus

Večerná škola

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Lee Child

Večerná škola – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

LEE CHILD

JACK REACHER

VEČERNÁ ŠKOLA

PLUS

*S veľkou vďakou venujem mužom
a ženám na celom svete,
ktorí sa týmto skutočne zaoberajú.*

1

Predpoludním Reacherovi odovzdali medailu a popoludní ho poslali znovu do školy. Dostal ďalšiu Légiiu za zásluhy. Už druhú. Peknú vecičku v bielej glazúre s purpurovou stuhou a úzkymi bielymi okrajmi. Podľa armádných predpisov sa udeľovala za mimoriadne záslužnú činnosť vo výnimočnej službe Spojeným štátom americkým v kľúčovom zodpovednom postavení. Reacher si uvedomoval, že túto latku zdolal technicky dokonale, zároveň však vedel, že skutočný dôvod, prečo ju dostáva, je ten istý, za aký dostal predchádzajúcu. Patrila k dohode. A ňou mu ju teraz pripomenuli. *Vezmi si hračičku a neopováž sa ani muknúť o tom, čo si za ňu musel urobiť.* Beztak by o tom ani nemukol. Nemal sa čím chváliť. Balkán, trocha policajnej práce, pátranie po dvoch miestnych šibaloch, čo mali zachovať vojenské tajomstvo. Oboch čoskoro identifikovali, lokalizovali, navštívili a strelili im do hlavy. Všetko súčasť mierového procesu. Poslúžil istým záujmom a oblasť sa na chvíľu upokojila. Celá akcia ho stála dva týždne života. Minul štyri náboje. Úplná maličkosť.

V armádných predpisoch sa veľa nepísalo o tom, ako presne sa má medaila odovzdávať. Vravelo sa v nich len to, že dekovanie má prebehnúť v primerane slávnostnej atmosfére a pri náležitom obrade, čo zvyčajne znamenalo veľkú sálu s pozláteným nábytkom a kopou zástav. A jeden hodnosťou vyšší dôstojník ako ceremoniár. Reacher bol major a odsľúžil si už dvanásť rokov, ale predpoludním sa odovzdávali aj ďalšie vyznamenania vrátane troch triu plukovníkov a dvoch páru brigádnych generá-

lov, preto musel obrad celebroid generálporučík z Pentagónu. Reacher sa s ním zoznámil pred mnohými rokmi, keď velil práporu vojenskej polície v posádke Fort Myer. Hlavička. Celkom isto mu to páľilo natoľko, aby si domyslel, prečo major vojenskej polície dostáva Légii za zásluhy. Tváril sa primerane. Sčasti kyslo a sčasti dôveryhodne. *Ber ten metál a drž hubu.* Možno aj on v minulosti chodieval na podobné akcie. Možno viac než raz. Ľavú stranu hrudníka v slávnostnej vojenskej uniforme mu pokrýval doslova stužkový ovocný šalát. Vráťane dvoch Légii za zásluhy.

Primerane slávnostná sála sa nachádzala hlboko vo vojenskej základni Fort Belvoir vo Virgínii. Neďaleko od Pentagónu, veľmi výhodne pre generálporučíka. Výhodne aj pre Reachera, lebo to mal rovnako ďaleko do Rock Creeku, kde od svojho návratu trávil čas. Ale nie až tak výhodne pre zvyšných dôstojníkov, keďže sem museli priletieť z Nemecka.

Všetci zúčastnení sa najprv motali po sále, podávali si ruky, sem-tam prehodili slovko, dve, no po chvíli ako na povel stíchli, zoradili sa, postavili sa do pozoru, salutovali, medaily sa buď zapichovali, alebo vešali, a po slávnostnom akte sa ešte viac motali, rozprávali a potriasali si navzájom rukami. Reacher sa pomaly nenápadne blížil k dverám, chcel sa vypariť, ale generálporučík ho zastavil, skôr než sa mu to podarilo. Podal mu ruku, podržal ho za lakeť a povedal: „Počúvam, že dostávate nové rozkazy.“

Reacher prekvapene odvetil: „Nik mi nič neoznámil. Ešte nie. Kde ste sa o tom dopočuli?“

„Od môjho hlavného seržanta. Veď ich poznáte, stále si o niečom šepkajú. Americkí poddôstojníci si vypracovali najdokonalejšiu klebetnú sieť na svete. Vždy ma niečím ohromia.“

„A čo vravia, kam pôjdem?“

„Ešte neviem naisto. Ale asi nie ďaleko. Údajne sa tam dostanete autom. Do vozového parku už vraj poslali žiadanku.“

„A kedy sa o tom dozviem ja?“

„Ešte dnes.“

„Ďakujem,“ povedal Reacher. „Dobre, že viem.“

Generálporučík mu pustil lakeť a Reacher pomaly postupoval k dverám, vyšiel na chodbu, kam práve dobehol seržant, postavil sa do pozoru a zasalutoval. Dychčal, akoby prebehol maratón. Zrejme ho poslali zo vzdialenej časti základne, kde sa ešte stále pracovalo.

„Pán major, pozdravuje vás generál Garber a zároveň vás žiada, aby ste sa čo najskôr dostavili do jeho kancelárie,“ vyhrklo z neho.

„Kam ma posielajú, pán seržant?“ vyzvedal Reacher.

„Zájdete tam aj autom,“ odvetil. „Ale ktovie, môže ísť o všetké veci.“

Generál mal kanceláriu v Pentagóne, preto sa Reacher zviezol s dvoma kapitánmi. Slúžili na základni Fort Belvoir, ale mali popoludňajšiu službu v okruhu B. Garber mal pridelenú miestnosť na druhom poschodí, strážil ju seržant, sedel za stolom pred dverami. Ako majordómus zo starého filmu vstal, zaviedol majora dnu a oznámil jeho meno. Vzápätí ustúpil a vracal sa naspäť, generál ho však zastavil a požiadal: „Pán seržant, bol by som rád, keby ste tu zostali.“

Vojak poslúchol, stál v pohove na lesklom linoleu.

Svedok.

„Nech sa páči, sadnite si, pán major,“ ponúkol ho generál.

Reacher vykonal, uvelebil sa na stoličke pre hostí s rúrkovými nohami. Pod jeho váhou povolili a posotili ho dozadu, akoby zavial silný vietor.

Generál pokračoval: „Dostanete nové rozkazy.“

„O čo ide a kam pôjdem?“ vyzvedal Reacher.

„Pôjdete znovu do školy.“

Reacher mlčal.

„Ste sklamaný?“ spýtal sa generál.

Preto ten svedok, blysko majorovi hlavou. Nejde o súkromný rozhovor. Zachoval sa, ako najlepšie vedel, a odvetil: „Zakaždým je to rovnaké, pán generál, vždy ochotne idem tam, kam ma armáda vyšle.“

„Nezdá sa mi, že by ste jasali. Ale mali by ste. Kariérny postup je skvelá vec.“

„Do akej školy pôjdem?“

„Podrobnosti vám počas nášho rozhovoru doručia do vašej kancelárie.“

„Na koľko odídem?“

„To bude závisieť od vás, ako usilovne budete pracovať. Ale odhadujem, že na toľko, na koľko bude treba.“

Na parkovisku v Pentagóne major nasadol na autobus a odviezol sa dve zastávky k základni a k veliteľstvu v Rock Creeku. Vyšiel do kopca a zamieril rovno do svojej kancelárie. Uprostred stola zbadal tenký spis, prečítal si na ňom svoje meno, niekoľko čísel a názov kurzu: *Dopad nedávnych forenzných inovácií na medziagentúrnu spoluprácu*. Vnútri našiel papiere ešte teplé z tlačiarenskej mašiny vrátane úradného oznamu o dočasnom odvezení do očividne prenajatého zariadenia vo virgínskom McLeane. Mal sa tam hlásiť v civile dnes popoludní o piatej. Ubytovanie má zabezpečené a dostane aj osobné vozidlo bez vodiča.

Reacher si zasunul spis pod pazuchu a vyšiel z budovy. Nik ho nevidel odchádzať. Nikoho nezaujímal. Už veru nie. Sklamal. Antiklimax. Poddôstojnícka klebetná sieť zadržovala dych a dopracovala sa jedine k bezvýznamnému kurzu s posratým názvom. Nič vzrušujúce. Stal sa z neho neexistujúci človek. Mimo obehu. Mimo dohľadu, mimo mysle. Ako bejzbalista na zozname odpísaných hráčov. O mesiac si naňho možno na okamih niekto spomenie a položí si otázku, kedy sa vráti alebo či sa vôbec vráti, ale vzápätí naňho rovnako rýchlo zabudne.

Seržant, čo mal službu pri dverách, zdvihol hlavu a znudene odvrátil zrak.

Reacher mal veľmi málo civilných šiat a niektoré z nich ani neboli celkom civilné. Mal asi tridsaťročné vychádzkové nohavice zo sivej námorníckej uniformy. Poznal chlapíka, a ten poznal chlapíka, a ten pracoval v sklade, kde, ako tvrdil, je žoch starého ošatenia. Omylom ho vrátili späť, keď bol prezidentom Lyndon B. Johnson, a ostal tam doteraz. Celá pointa však spočívala v tom, že staré námornícke nohavice vyzerali presne tak ako nové od Ralpa Laurena. Niežeby Reacherovi záležalo na tom, ako nohavice vyzerajú. Cena päť dolárov sa mu však videla veľmi príťažlivá. A nohavice naozaj nemali chybu. Nik ich nikdy nevyfasoval ani nenosil, boli krásne zložené, trochu zatuchnuté, ale priam ideálne na minimálne ďalších tridsať rokov.

Jeho vychádzkové tričká tiež neboli civilné, všetko staré vyblednuté vojenské rárohy, zodraté od prania. Vojenskú nemal jedine bundu, hnedú levisku, v každom ohľade úplne autentickú vrátane označenia, no ušila mu ju kedysi dávno v Soule matkina stará priateľka.

Prezliekol sa a zvyšok vecí zabalil do vreca, do tašky, vyniesol k obrubníku, kde parkoval čierny Chevrolet Caprice. Odhadoval, že ide o staré čierno-biele vyradené auto vojenskej polície, všetky nálepky sa odlúpili a diery po anténach zapečatili gumovými zátkami. Kľúč trčal zo zapalovania. Sedadlo vysedené, ale motor naskočil na prvý raz. Prevodovka a brzdy fungovali. Reacher sa otáčal s týmto vrakom, akoby manévroval s vojnovou loďou, a zamieril do McLeanu vo Virgínii. Okná stiahol a rádio pustil na plné pecky.

Podnikový park sa nevyznačoval ničím výnimočným, všetky sú rovnaké, hnedé a béžové, zdržanlivé nápisy, pekné trávniky, zopár vždzelených rastlín, po prázdnom pozemku sa tiahli

nízke dvoj- až trojposchodové budovy, pracovali v nich našinci a skrývali sa za nenápadnými a skromnými menami a farebnými sklami v kancelárskych oknách. Reacher našiel cieľ svojej cesty podľa čísla na dome a prešiel k nemu popri firemnej značke vo výške kolien: *Vzdelávacie riešenia a. s.* Názov napísali písaným písmom podobným detskému.

Zaparkoval pri dverách, kde stáli dva ďalšie chevrolety. Jeden čierny a druhý tmavomodrý. Oba novšie než majorov. A oba aj skutočne civilné, lebo nemali gumené zátky ani dvere pomaľované štetcom. Zrejme vládne sedany, o tom sa nedalo pochybovať, čisté a lesklé, každý mal o dve antény viac, než človek potreboval na počúvanie bejzbalového zápasu. Tieto dve antény navyše však neboli v oboch prípadoch rovnaké. Čierne auto malo krátke ihly a modré dlhé prúty v rôznych konfiguráciách. Na rozličnú vlnovú dĺžku. Dve rozličné organizácie.

Správne ide o medziagentúrnu spoluprácu.

Reacher zaparkoval vedľa nich a tašku nechal v aute. Vošiel do prázdnej haly, podlahu pokrýval trvanlivý zelený koberec a pri stenách stálo zopár kvetináčov s papradím. Zbadal dvere označené *Kancelária*. A ďalšie s nápisom *Trieda*. Otvoril ich. V prednej časti miestnosti visela čierna tabuľa a za ňou stálo dvadsať školských lavíc v štyroch radoch po päť, vpravo mala každá poličku na papier a pero.

V dvoch laviciach sedeli dvaja chlapi, obaja v obleku. Jeden v čiernom a druhý v tmavomodrom. Farby ako na autách. Obaja sa dívali pred seba, akoby sa rozprávali, ale odrazu si nemali čo povedať. Mali asi toľko rokov ako Reacher. Ten v čiernom obleku mal bledú pokožku, tmavé vlasy, až nebezpečne dlhé na človeka vo vládnom aute. Ten v tmavomodrom obleku mal tiež bledú pokožku, ale bezfarebné, nakrátko ostrihané vlasy. Ako kozmonaut. Mal aj postavu kozmonauta alebo gymnastu, ktorý len nedávno prestal cvičiť.

Reacher vošiel dnu a obaja sa obzreli.

Tmavovlasý sa spýtal: „Kto si?“

„To závisí od toho, kto si ty,“ odvetil Reacher.

„Tvoja totožnosť závisí od mojej?“

„Či ti ju prezradím, alebo nie. Tie autá vonku sú vaše?“

„Je to dôležité?“

„Sugestívne.“

„Ako?“

„Lebo sú odlišné.“

„Áno,“ odvetil chlap. „Sú to naše autá. A si v triede s dvoma rozličnými predstaviteľmi dvoch rozličných vládnych agentúr. V kooperačnej škole. Kde nás naučia, ako vychádzať s ostatnými organizáciami. Prosím ťa, len nepovedz, že si z jednej z nich.“

„Z vojenskej polície,“ odvetil Reacher. „Ale neboj sa. Som si istý, že o piatej tu bude hromada civilizovaných ľudí. Na mňa sa môžeš vykašľať a vychádzať len s nimi.“

Chlap s krátkym strihom zdvihol zrak a povedal: „Nie, podľa mňa sme tu už všetci. Nik iný už nepríde. Pripravili len tri izby. Trochu som sa tu poobzeral.“

„Čo je to za vládna škola, keď má len troch študentov?“ spýtal sa Reacher. „O takej som ešte nepočul.“

„Možno my predstavujeme učiteľský zbor. A študenti sú inde.“

„Áno, to by dávalo väčší zmysel,“ ozval sa tmavovlasý.

Reacher si spomenul na rozhovor v generálovej kancelárii a povedal: „Môj nadriadený poznamenal, že ma čaká kariérny postup. Bol som presvedčený, že ja budem ten, kto bude dostávať, a nie ten, kto bude dávať. A ešte mi tuším naznačil, že ak sa budem usilovať, vybavím to tu rýchlo. Zrátané a podčiarknuté, nemyslím, že som sem prišiel ako učiteľ. Dostali ste vari iné rozkazy?“

„Ani nie,“ odvetil chlap s krátkym strihom.

Tmavovlasý sa zdržal odpovede, len špekulatívne pokrčil ple-

cami, čím pripúšťal, že osoba s veľkou predstavivosťou by mohla interpretovať jeho rozkazy ako menej konkrétne.

Chlap s krátkym strihom sa predstavil: „Som Casey Waterman z FBI.“

„Jack Reacher, armáda Spojených štátov amerických.“

Tmavovlasý sa pridali: „John White zo CIA.“

Podali si ruky a upadli do identického ticha, aké Reacher zachytil, keď vošiel. Už si nemali čo povedať. Sedel v zadnej lavici. Waterman vľavo a White vpravo pred ním. Waterman sedel veľmi pokojne, ale všetko sledoval. Nerobil nič, šetril si energiu. Tak, ako to robieval vždy. Skúsený agent. Nie zelenáč. A tak pôsobil aj White, hoci sa správal úplne inak. Nesedel pokojne. Vrtel sa, mrvil a žmolil si ruky, žmúril do priestoru, striedavo raz nakrátko, potom na dlhšie sa na niečo sústredil, niekedy prižmúril oči a robil grimasy, pozeral doľava, doprava, sľa lapený do mučivých myšlienok, očividne sa z nich nevedel vymotať. Analytik, odhadoval Reacher po mnohých rokoch vo svete nespoľahlivých dát a dvojitých, trojitých či štvoritých blufov. Chlap by mal vyzerať trochu nervóznejšie.

Všetci mlčali.

O päť minút prerušil ticho Reacher. „Neprišli sem s nami aj naše pracovné záznamy? Myslím z FBI, zo CIA a z vojenskej polície? Nevieť o ničom veľkom ani dôležitom. A vy?“

Waterman odvetil: „Prichádzaš k nesprávnym záverom. Tu nejde o minulosť, ale o budúcnosť. Sú si vedomí, že vieme spolupracovať, čo im umožňuje, aby nás využili. Zamysli sa nad prvou polovicou názvu kurzu. Ide v ňom o forenzné inovácie a rovnako aj o spoluprácu. A inovácie sa rovnajú šetreniu peňazí. V budúcnosti budeme spolupracovať ešte viac. Napríklad tak, že sa budeme deliť o laboratórne priestory. Chystajú sa vybudovať nové zariadenie, aby sme ho mohli využívať všetci. To je môj tip. Sme tu, aby nám povedali, ako to preniesť do praxe.“

„To sú voloviny,“ ohradil sa Reacher. „Neviem nič o laboratóriách ani o plánovaní. Som ten posledný, čo sa na to hodí.“

„Aj ja,“ pridala sa Waterman.

„Je to ešte horšie než spomínané voloviny,“ ozval sa White. „Kolosálna strata času. Deje sa oveľa viac dôležitejších vecí.“

Mrvil sa, hniezdil a mädlil si ruky.

„Vytrhli vás z práce a poslali sem? Máte niečo nedokončené?“ spýtal sa Reacher.

„Ani nie. Mali ma vystriedať. Práve som jednu vec uzavrel. Úspešne, aspoň myslím, a toto je zrejme moja odmena.“

„Pozrime sa na to z lepšej stránky. Môžeš si odpočinúť. Netráp sa. Choď si zahrať golf. Ty sa ozaj nemusíš učiť, ako niečo prenášať do praxe. V CIA zvysoka kašlú na laboratóriá. Takmer ich nepoužívate.“

„O tri mesiace sa oneskorím v práci, ktorú som mal práve začať.“

„A o čo ide?“

„To nemôžem povedať.“

„Kto ju vykoná za teba?“

„Ani to nemôžem povedať.“

„Dobrá analytika?“

„Nie dosť dobrý. Ujde mu veľa vecí. Aj tie, čo môžu byť životne dôležité. Také niečo sa nedá predpovedať.“

„Aké niečo?“

„To nemôžem prezradiť.“

„Ale ide o niečo dôležité?“

„Oveľa dôležitejšie ako toto.“

„A akú vec si práve uzatvoril?“

„To nemôžem povedať.“

„Išlo o výnimočnú službu Spojeným štátom americkým s najväčšou mierou zodpovednosti?“

„Čože?“

„Alebo o niečo v tom zmysle?“

„Áno, povedal by som, že áno.“

„A toto je tvoja odmena.“

Waterman sa pridá: „Aj moja. Som na tej istej lodi. Môžem potvrdiť všetky slová, čo povedal. Očakával som povýšenie. Nie toto.“

„Povýšenie za čo? Alebo po čom?“

„Uzاتvorili sme veľký prípad.“

„Aký prípad?“

„V zásade sme pátrali po jednom človeku. Prípad bol už starý a takmer zabudnutý. Ale dokázali sme to.“

„Vykonali ste službu svojmu národu?“

„Čo tým chceš povedať?“

„Porovnávam vás dvoch. A nevidím veľké rozdiely. Ste veľmi dobrí agenti, už pomerne skúsení, vedú vás ako lojálnych, spoľahlivých a dôveryhodných, preto vás využívajú na prospešnú prácu. A toto je odmena za to, čo robíte. Teda jedna z dvoch možností.“

„Akých možností?“ chcel vedieť White.

„Možno vec, na ktorej ste pracovali, sa v istých kruhoch považovala za trápnu. Možno ju teraz treba poprieť. Možno vás treba dakde zašiť. Odpratať z dohľadu a vyhnať z hláv.“

White pokrútil hlavou. „Nie, hodnotili ju ako dobrú. A takou zostane ešte niekoľko rokov. Dostal som tajné vyznamenanie a osobný list od ministra zahraničných vecí. A netreba ju ani zapierať, lebo bola úplne tajná. Nijaké kruhy o nej nič nevedeli.“

Reacher pozrel na Watermana a spýtal sa: „Stalo sa niečo trápne pri prenasledovaní toho človeka?“

Aj Waterman pokrútil hlavou. „A aká je druhá možnosť?“

„Toto nie je škola.“

„Tak potom čo?“

„Miesto, kam agentov posielajú po veľkom úspechu.“

Waterman sa na okamih odmlčal. Čosi mu zišlo na um. „Si na tom rovnako ako my? Nevidím dôvod, prečo by si nebol. Prečo sem posieľať dvoch rovnakých a nepridať k nim aj tretieho?“

Reacher prikývol. „Som na tom rovnako. Nedávno som až sakramentsky úspešne dokončil misiu. Dnes predpoludním som dostal medailu. Zavesili mi ju na krk na stuhe. Za dobre vykonanú prácu. Všetko čisté a upratané. Nikto neupadá do rozpakov.“

„O akú prácu išlo?“

„Som si istý, že je tajná. Ale som spoľahlivo informovaný, že asi išlo o niekoho, kto sa vlámал do domu a majiteľovi strelil do hlavy.“

„Kam?“

„Raz do čela a raz za ucho. Nikdy neminie.“

„A kde bol ten dom?“

„Som si istý, že aj to je tajné, ale predpokladám, že za morom. A som spoľahlivo informovaný, že v mene mal veľa spoluhlások. Takmer ani jednu samohlásku. A ten niekto vykonal to isté na druhý deň v noci. V inom dome. Na všetko mal dobrý dôvod. Ak to zhrniem, očakával by som, že za prácu dostanem niečo lepšie než toto. Očakával by som, že prinajmenšom zopár informácií o ďalšom odvelení. Možno dokonca aj čosi na výber.“

„Presne tak,“ ozval sa White. „Ani ja by som si celkom isto nevybral túto školu, ale to, na čom robím práve teraz.“

„Čo znie ako výzva do boja.“

„Veľká.“

„Typické. Za odmenu chceme náročnú úlohu, nie ľahké rozkazy. Chceme niečo väčšie.“

„Správne.“

„Možno ju máme,“ podotkol Reacher. „Dovoľte, aby som sa na niečo spýtal. Spomeňte si, ako ste dostali rozkazy. Zoči-voči alebo písomne?“

„Zoči-voči. V takýchto prípadoch to inak nejde.“

„Bola v miestnosti tretia osoba?“

„Veruže bola,“ odvetil White. „Cítil som sa trápne. Prišla administratívna asistentka, aby odovzdala nejaké papiere. Požiadal ju, aby zostala. A celý čas tam stála.“

Reacher pozrel na Watermana a ten tiež priznal: „Rovnako to prebiehalo aj u mňa. Prikázal sekretárke, aby v miestnosti zostala. Inokedy by sa také niečo nestalo. Odkiaľ si to vedel?“

„Lebo rovnako som dopadol aj ja. V miestnosti zostal jeho seržant. Ako svedok, ale aj ako roznášač klebiet. V tom je celá pointa. Hneď sa o tom všetci dozvedeli. O niekoľko sekúnd už každý vedel, že ma neposlali na nič dôležité, len na bezvýznamný kurz s idiotským názvom. Okamžite som prestal byť zaujímavý a hneď sa na mňa zabudlo. Som si istý, že správa sa rozšírila široko-ďaleko. Už vlastne neexistujem. Rozplynul som sa v byrokratickej hmle. A možno aj vy. Možno administratívne asistentky a sekretárky v FBI majú vlastnú klebetnú sieť. Ak áno, tak potom sme sa my traja práve teraz stali tromi najneviditeľnejšími osobami na tejto zemi. Nik sa na nás už nepýta. Nik nie je zvedavý, kde sme. Nik si nás už vlastne ani nepamätá. Nič nie je nudnejšie ako otázka, kam sme sa podeli.“

„Takže ty tvrdíš, že nás troch výkonných agentov odsunuli dakam do úzadia. Prečo?“

„Do úzadia nie je správny výraz. Sme teraz tu v triede. Sme celkom neviditeľní.“

„Prečo? A prečo my traja? Čo nás spája?“

„Neviem. Ale som si istý, že ide o náročný projekt. Možno o niečo také, čo budú traja výkonní agenti považovať za uspokojivú odmenu za odvedené služby.“

„Čo je toto za miesto?“

„Neviem,“ odvetil znovu Reacher. „Ale určite nie škola. To je stopercentne isté.“

Presne o piatej z cesty odbočili dve čierne dodávky, prešli popri firemnej značke vo výške kolien a zaparkovali za tromi chevroletmi, doslova vytvorili barikádu, akoby ich chceli chytiť do pasce. Z každej dodávky vystúpili dvaja chlapi. Tajná služba alebo súdna polícia. Oba páry sa rýchlo poobzerali okolo seba, kývli

si, že je všetko čisté, a sklonili sa do dodávok, aby pomohli vystúpiť svojim šéfom.

Z druhej dodávky vyšla žena. V jednej ruke niesla aktovku a v druhej kopu papierov. Na sebe mala úhľadné čierne šaty. Po kolená. Také, čo jej mohli poslúžiť viacúčelovo, počas dňa s perlamami v tichých kanceláriách a večer s diamantmi na koktailových večierkoch a recepciách. Bola staršia ako Reacher, možno o desať i viac rokov. Blížila sa k štyridsaťpäťke, ale držala sa. Pôsobila elegantne. Mala plavé vlasy strednej dĺžky, upravené prirodzeným spôsobom, a rázne si ich prečesala prstami. Výškou prevyšovala priemer, ale nie šírkou.

Z prvej dodávky vystúpil chlap a Reacher ho okamžite spoznal. Jeho tvár sa v novinách objavovala raz týždenne a v televízii ešte častejšie, lebo okrem toho, že propagoval vlastné podnikanie, objavoval sa na množstve fotografií a na kope filmových záznamov z kabinetných stretnutí a napätých diskusií v Oválnnej miestnosti. Poradca Národného bezpečnostného úradu Alfred Ratcliffe. Najdôležitejší prezidentov človek v prípadoch, keď išlo o niečo, čo sa nemuselo skončiť dobre. K chlapovi ako on sa chodí po radu. Stáva sa pravou rukou. Podľa chýrov mal už takmer sedemdesiat rokov, ale nevyzeral na toľko. Starý zamestnanec ministerstva zahraničných vecí, raz obľúbený, inokedy nie, podľa toho, ako sa menil vietor, ale on vydržal na svojom poste dosť dlho, kým mu napokon chrbtica nenašla najlepšie zo všetkých miest.

Žena sa k nemu pridala, kráčali spolu a okolo nich štyri obleky. Vošli do haly, Reacher začul otvárať dvere a potom aj kroky na tvrdom koberci. Všetci vstúpili do triedy, dva obleky zostali vonku, dva kráčali k tabuli, Ratcliffe a žena ich nasledovali, presne ako učitelia na začiatku hodiny.

Ratcliffe pozrel na Whitea, potom na Watermana a nakoniec na Reachera celkom vzadu.

„Toto nie je škola,“ vysvetlil.